Hei

6

Vi bestemte oss for å dra med én gang uten å vente. Men det var ikke noen veldig god idé, for det var fortsatt lyst ute, så vi kunne ikke se stjernen. Jeg tenkte på hvor jeg hadde sett stjernen sist, og husket at det var mot vest. Derfor gikk vi vestover og fortsatte å gå hele natten. Jeg var så trøtt da vi til slutt kom til en by som het Vesterut, at jeg nesten sovnet oppå kamelen. Heldigvis fant Veiviseren et stort hus i utkanten av byen, og han banket på for å høre om vi i det minste kunne få litt vann, for vi var veldig tørste også.

En gammel mann kom og åpnet døren. Det viste seg å være tjeneren, og han sa at vi kunne sette kamelene i stallen og komme inn. Jeg orket nesten ikke gå opp trappene til døren, og da vi kom inn i gangen, tok tjeneren oss med tre etasjer opp til noen gjesterom. Det var kjempe-slitsomt å gå opp alle trappene, men da vi endelig var oppe, falt jeg rett ned i sengen med klærne på. Jeg orket ikke engang ta på meg reise-pyjamasen min. Men jeg husket å be kveldsbønnen min, som egentlig ble en morgenbønn siden det var morgen, før jeg sovnet. Pleier du å be en kveldsbønn?

Jeg sovnet med én gang, selv om jeg ikke visste hvor jeg egentlig hadde kommet. Hvem eide dette store huset? Det får jeg finne ut i morgen.

God morgen og sov godt!

/Leo